

BRIAN W. ALDISS

NONSTOP

Překlad JAROSLAV VEIS a VERONIKA MAXOVÁ

ARGO

TRITON

Edici Fantastika řídí Martin Šust

© Argo, 2018

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

Copyright © 1958 by Brian W. Aldiss

Introduction © 2018 by Christopher Priest

Translation © Jaroslav Veis and Veronika Maxová, 1979

Cover art © 2007 by Tomasz Maroński

ISBN 978-80-257-2643-3 (Argo)

ISBN 978-80-7553-605-1 (Stanislav Juhaňák – Triton)

Pro toto nové vydání dobře známého románu jsem tu a tam udělal pár úprav.

Dobrodružství zůstává beze změny; postavy také; stejné zůstalo i téma myšlenky, která pohltí veškerou realitu.

Bylo změněno jen pár slov.

Slova však samozřejmě tvoří veškeré rozdíly.

B.W.A.

Společnost, jež si nechce nebo nedokáže uvědomit, jak nepatrnou část vesmíru tvoří, není skutečně civilizovaná. Jinými slovy, vždy v sobě nese určitý neblahý faktor a ten je příčinou její nevyváženosti. Toto je příběh takové společnosti.

Původcem myšlenky je člověk, a myšlenky proto jsou – na rozdíl od nespočetného množství jednotlivostí, z nichž se náš vesmír skládá – zřídka kdy naprosto dokonalé. Je do nich nevyhnutelně vpečetěna lidská křehkost – mohou být ubohé i velkolepé. Toto je příběh velkolepé myšlenky.

Pro lidi, o nichž příběh vypráví, to však byla víc než jen myšlenka: byl to prostor jejich bytí. Neboť tato myšlenka, jak už se to občas stává, zbloudila a pokrivila běh jejich životů.

ČÁST PRVNÍ

UBIKACE

I

Roy Complain měl pocit, že tlukot jeho srdce se šíří mýtinou jako radarové paprsky odražené vzdálenou překážkou zpět ke svému zdroji. Stál ve dveřích kajuty s rukou na zárubni a naslouchal divokému bušení v tepnách.

„Tak se pohni, když chceš vypadnout! Říkals přece, že chceš vypadnout!“

Gwennin hlas za zády zněl tak jízlivě, až ho postrčil ven na mýtinu. Bez ohlednutí bouchl dveřmi, teprve pak se mu z hrdla vydralo temné zavrčení. Aby se ovládl, začal si bolestivě drásat ruce. Takový už byl život s Gwenny – hádky pro nic za nic a po nich nepřičtené záchvaty vzteku, který ho užíral jako zákeřná nemoc. Kdyby to byl alespoň poctivý vztek, ne tohle bláto! Ať ho na sebe naházeli kolik chtěli, Complain moc dobře věděl, že se brzy a s poníženými omluvami vrátí. Potřeboval svou ženu.

Doba bdění teprve začínala. Ještě se tu potloukalo pár mužů; později se všichni někam vytratí za svými záležitostmi. Hlouček, který dřepěl na palubě, hrál *Vzhůru ke hvězdám*. Complain s rukama v kapsách došel až k nim a rozladěně se zahleděl mezi střapaté hlavy. Hrací plocha, nakreslená přímo na palubě a pokrytá žetony a znaky, měla délku dvou rozpažení. Jeden z hráčů se zrovna nahnul a posunul dvojici svých figur.

„Pětka je obklíčená,“ řekl s vítězoslavnou krutostí. Zdvihl hlavu a spiklenecky na Complaina mrkl.

Complain se lhostejně otočil. Jako kluka ho tahle hra dlouho a nedolatelně přitahovala. Hrával ji, až mu dřevěněly z neustálého dřepění nohy a byl sotva s to rozeznat stříbřité kameny. Stejně vášnivě, jako v obluzení, hráli i ostatní, téměř všichni z kmene Greenů; hra jim dávala pocit prostoru a síly, kterých se jim tolik nedostávalo. Teď už její

kouzlo na Complaina nepůsobilo a trochu mu i chybělo. Potřeboval by něco, co by ho úplně pohltilo.

Rozladěně se loudal mýtinou a sotva vnímal dveře vpravo i vlevo. Jeho oči, jako by hledaly nějaké znamení, slídily po kolemjdoucích. Zahlédl Wantage; klusal k zátarasu a instinktivně přitom skrýval znetvořenou levou tvář před zraky ostatních. Wantage u dlouhých polí nikdy nehrál: nesnášel lidi po obou stranách. Jak to, že ho po narození Rada ušetřila? V kmeni Greenů přicházela na svět spousta znetvořených dětí, ale vždy je čekal jen nůž. Jako kluci říkali Wantageovi „Zpovtořeneček“ a týrali ho, ale vyrostl z něho silný a rvavý chlapík, který věděl, jak je přimět k větší snášenlivosti, a posmívat se mu mohli jen za zády.

Aniž si to Complain uvědomil, dostalo jeho neurčité bloumání cíl: zamířil za Wantagem k zátarasu. Tady dole byly nejlepší kajuty a Rada si je přirozeně vyhradila pro své potřeby. Ze dveří, které se právě rozletěly, vyšel sám poručík Greene se dvěma důstojníky v patách. Přestože Greene byl dnes už stařec, zachoval si vznětlivost a v trhavých pohybech i zbytky rázného kroku z dob mládí. Oba důstojníci, Patcht i Zilliac, pochodovali s paprskometry, které jim trčely zpod opasků, a s vědomím důležitosti vedle něho.

Ke Complainovu nesmírnému potěšení Wantage z jejich nenadálého příchodu zpanikařil tak, že veliteli zasalutoval. Byl to ostudný posunek, místo aby zdvihl ruku, spíše se k ní poklonil, a Zilliac se na něj na oplátku zhnuseně zašklebil. I když to pýcha nedovolovala přiznat, podlézavost byla všudypřítomná. Také Complain patřičně pozdravil, když míjel trojici. Potom se zamračeně odvrátil. Nikdo si nesmí myslet, že on, lovec, není roven komukoli jinému. V Učení přece stojí: „Podřízeným se stává teprve ten, kdo pocítí potřebu prokazovat úctu druhému“.

Vrátila se mu nálada. Dohonil Wantage a poplácal ho po levém rameni. Ten sebou trhl na opačnou stranu a nastavil Complainovi před břicho silnou tyč. Měl úsporné pohyby člověka, který žije mezi nabroušenými noži. Ostří tyče mířilo Complainovi přímo na pupek.

„Copak, fešáku, takhle zdravíš kamarády?“ zeptal se Complain a odstrčil hrot stranou.

„Myslel jsem... Prostor, lovče. Jak to, žes ještě nevyrazil za kořistí?“ zptal se Wantage a uhnul před Complainem očima.

„Protože chci jít s tebou k zátarasu. Jestli tě to zajímá, břicho mám plný, a co jsem měl, jsem odvedl. Maso nepotřebuju.“

Mlčky šli dál. Complain se snažil dostat nalevo od stále uhýbajícího Wantage, musel však přitom dávat pozor, aby to nepřehnal a Wantage se na něj nevrhl. I když násilí a smrt byly v Ubikacích běžnou záležitostí a tvořily přirozenou protiváhu vysoké porodnosti, jen pro zachování rovnováhy nikdo rád neumírá.

Chodba před zátarasem se začala plnit lidmi. Wantage zamumlal, že musí něco poklidit, a odbočil. Odcházel těsně podél zdi, toporně vzpřímený a s jakousi zatrpklou důstojností.

Chodbu zcela přehrazoval dřevěný zátaras s bránou, před kterou nepřetržitě hlídkovali dva Strážci. Ubikace tady končily a začínal labyrint ponikových džunglí. Vzhledem k tomu, že poloha zátarasu se měnila, byl postaven tak, aby se dal kdykoli rozbourat.

Greenové byli zpola kočovný kmen: protože nedokázali sklízet dostatečně bohatou úrodu ani držet dost domácích zvířat, museli se často stěhovat na nová území. Pokaždé přitom posunuli přední zátaras a do odpovídající vzdálenosti přemístili zadní na opačném konci Ubikací. Jedno z takových stěhování právě začalo. Houština poniků před zátarasem, na kterou útočili a kterou museli vymýtít, se znovu rozbují, až zůstane za nimi; kmen se zvolna prokousával nekonečnými chodbami jako červ přezrálým jablkem.

Muži před bariérou pracovali bez ustání. Podtínali vysoké stonky poniků a nad čepelemi jejich nožů tryskaly pramínky jedlé mízy, miltexu. Poražené kmeny rychle převraceli, aby v nich zachránili co nejvíc mízy. Štáva se později z poniků odčerpá, prázdné stonky se nechají vyschnout a nařežou se na patřičnou délku, aby posloužily k nejrůznějším účelům. Jen co rostlina padla, sklízely se i ostatní části: listy pro léčivé vlastnosti, mladé výhonky pro lahodnou chuť a semena k rozmanitému použití – jako potrava, knoflíky či jako chřestící náplň tamburín vyráběných v Ubikacích, jako hrací žetony pro *Vzhůru ke hvězdám* i jako hračky pro nemluvnata (semena byla dost velká, takže je jejich zvědavá ústa ještě nemohla spolknout).

Největší dřina při mýcení byla se spletení kořenů, které se jako ocelové předivo rozprostíraly pod vrstvou písku a jejichž šlahouny se zahryzávaly hluboko do paluby. Když je vysekali, přišli další muži s rýči a odklidili do pytlů humus. Vrstva odumřelých zbytků rostlin byla v těchto místech zvláště silná, pokrývala palubu přes půl metru vysoko. Dokazovalo to, že zdejší území bylo dosud panenské a že se tudy před nimi neprobíjel žádný kmen. Plné pytle putovaly na nosítkách do Ubikací, kde se vyprazdňovaly, aby v nových prostorách mohla vznikat nová pole.

Před zátarasem pracovala ještě jedna skupina mužů, kterou Complain sledoval obzvláště pozorně. Byli to Strážci, postavení výše než všichni tady kolem. Rekrutovali se výhradně z řad lovců a Complain měl pořád ještě šanci, že se jednou díky štěstí nebo něčí přízni povznesou do téhle záviděníhodné třídy.

Prokousávali se neprostupnou zmetí rostlin a odkrývali temné plochy nových dveří. Místnosti za nimi možná skrývají rozličná tajemství; tisíce prapodivných předmětů – užitečných, zbytečných i nepochopitelných, vlastnictví kdysi vymizelého plemene Obrů. Úkolem Strážců bylo vnikat do těchto starobylých hrodek a zmocňovat se všeho, co uvnitř našli, ve prospěch kmene – i když kmenem mysleli především sebe. Po určité době se kořist dělila nebo byla ničena, to záleželo na rozmarech Rady. Hodně z toho, co se takto dostalo do Ubikací, nechal štáb prohlásit za nebezpečné a spálit.

Vnikat do právě otevřených dveří nebylo bez rizika, ať už zdánlivého, nebo skutečného. V Ubikacích se proslychalo, že někdy celé malé kmeny, které podobně jako Greenové zápasily o život v zarostlých chodbách, po otevření takových dveří neslyšně zmizely a nezanechaly po sobě jedinou stopu.

Complain teď už nebyl sám, koho strhl věčně zajímavý pohled na lidskou práci. U zátarasu postávalo několik žen, každá s příslušným počtem dětí, a všechny se pletly do cesty nosičům humusu a poniků. Dětské brebentění se mísilo se slabým bzukotem much, kterých se v Ubikacích nedokázali nikdy zbavit. Za doprovodu tohoto sboru Strážci prolomili další dveře. Na okamžik nastalo ticho, dokonce i dělníci přestali pracovat a trochu ustrašeně přihlíželi, co se bude dít.

Nová místnost přinesla zklamání; nenašli uvnitř ani kostru Obra, aby je vyděsila i ohromila zároveň. Byl to jen malý sklad a police podél stěn byly plné sáčků s pestrobarevnými prášky. Dva pytlíky, jeden se svítivě žlutým a druhý s rudým práškem, jim spadly a protrhly se. Rozprskly se na palubě do dvou vějířků a obláčky, které se z nich vznesly vzhůru, se ve vzduchu smísily. Radostný povyk dětí – neměly často příležitost zahlédnout něco barevného – zarazil vyštěknutý povel. Strážci rychle vytvořili řetěz a začali sáčky přenášet ke dvoukoláku za zátarasem.

Complain se s neurčitým pocitem, že už tu žádné vzrušení nezažije, odloukal pryč. Snad přece jen půjde na lov.

„A proč se v houštinách svítí, když tam světlo nikdo nepotřebuje?“

Otočil se za otázkou, která vylétla z nezřetelného šumu někde blízko něho. Ptal se někdo v hloučku kluků kolem vysokého chlapíka dřepícího na bobku uprostřed. Opodál postávalo několik matek; mdle se usmívaly a rukama líně odháněly mouchy.

„Světlo tam musí být, jinak by přece nerostly poniky. Ty taky nemůžeš žít ve tmě,“ odpověděl muž chlapci. Podle hlasu Complain poznal, že je to Bob Fermour, pomalý chlapík, který se hodil tak nanejvýš k práci v pěstírně. Byl o něco přívětivější, než by se podle Učení slušelo, a v důsledku toho si ho oblíbily děti. Complain si uvědomil, že o Fermourovi se říká, jak je výborný vypravěč, a najednou dostal chuť nechat se bavit. Teď, když ho vztek přešel, dostavil se pocit prázdnoty.

„A co bylo před ponikama?“ zeptalo se děvčátko. Neobratně a po svém se děti pokoušely Fermoura přimět, aby se dal do vyprávění.

„Řekni, jak to bylo se světem,“ radila mu jedna z matek.

Fermour se tázavě podíval na Complaina.

„Mě si nevsímej,“ řekl Complain. „Teorie mě zajímaj míň než tady ty mouchy.“ Mocní kmene zrovna nechválili vymyšlení teorií nebo vůbec jakýkoli jiný nepraktický způsob uvažování; proto před ním Fermour váhal.

„Všechno si můžeme jen domýšlet, protože žádné záznamy o tom, co se na světě událo, než vznikl Greenův kmen, nemáme,“ začal Fermour. „A když už nějaký zápis najdeme, stejně nedává moc smysl.“

Příkře se podíval na dospělé posluchače a rychle dodal: „Protože je spousta mnohem důležitějších věcí než si lámat hlavu se starými legendami.“

„Jaká je ta pohádka o světě, Bobe? Je napínavá?“ ptal se netrpělivě jeden z chlapců.

Fermour odhrnul chlapci vlasy z očí a přesvědčivě řekl: „Je to nejnapínavější pohádka, jaká může být, protože je o nás všech i o tom, jak žijeme. Svět je báječné místo. Tvoří ho mnoho a mnoho vrstev stejných palub, jako je tahle, které nikde nekončí, protože jsou zavřené v kruhu. Můžeš jít pořád dál a dál a na konec světa nikdy nedojdeš. Všechny ty vrstvy jsou plné záhadných míst, dobrých i zlých, a všechny chodby, které k nim vedou, jsou zarostlé ponikem.“

„A co lidi z Přídě?“ zeptal se chlapec. „Opravdu mají zelené obličej?“

„Hned se k nim dostanem,“ přitlumil Fermour hlas a mláďata kolem se sesedla ještě blíže. „Už jsem vám vyprávěl, jak pochodíte, když se vydáte do postranních chodeb. Když však dokážete najít hlavní chodbu, přivede vás na cestu, která míří přímo do vzdálených oblastí světa. Tak se můžete dostat i na Příd.“

„Opravdu tam mají všichni dvě hlavy?“ chtěla vědět zvědavá dívka.

„To víš, že ne,“ řekl Fermour. „Jsou mnohem civilizovanější než náš malý kmen,“ – znovu přešel pohledem dospělě – „ale víme o nich jen málo, protože mezi prostorami, kde žijí oni, a námi je příliš mnoho překážek. Až vyrostete, musíte všichni udělat, co bude ve vašich silách, abyste se o světě, ve kterém žijeme, dozvěděli co nejvíc. Nikdy nezapomínejte, jak mnoho ještě nevíme a že mimo náš svět mohou existovat ještě další světy, o nichž zatím nemáme ani tušení.“

Zdálo se, že na děti to udělalo dojem, jedna z žen se však rozesmála a řekla: „To jim tedy udělá zatraceně dobře, myslet na něco, o čem nikdo ani neví, jestli to existuje.“

Complain s ní v duchu souhlasil a vykročil pryč. V poslední době všude běhaly spousty takových teorií, každá jiná a všechny znepokojující, a žádnou z nich vyšší moc nepodporovala. Chvilí uvažoval, zda by si tím, že Fermoura udá, neupevnil vlastní postavení. Jenomže naneštěstí Fermoura nikdo nebral vážně – na to byl příliš pomalý; zrovna minule byl potrestán veřejným bitím za loudavost v pěstírně.

Problém, jestli se ještě vydat na lov, byl dotěrnější. Aniž o to stál, vybavil si najednou, jak často se v poslední době takhle plouží k záta-rasům a zase zpátky. Zaťal pěsti. Čas utíká a jeho příležitost se nedostavuje, vždycky ho mine, vždycky. Znovu – jako to dělal už od dětství – začal zběsile sám v sobě pátrat po něčem, co neustále slibovalo, že se dostaví, ale nikdy slib nedodrželo. Matně cítil, že se připravuje – i když zcela nedobrovolně – na krizi. Byl to stejný pocit, jaký ohlašoval horečku, jenže tohle bude horší než horečka.

Dal se do běhu. Dlouhé, sytě černé vlasy mu spadly přes široce rozvěšené oči. Na tváři se mu usadil znechucený výraz. Rysy jeho mladého, trochu kyprého obličejce byly obvykle pevné a příjemné; měl výrazné čelisti a klidné, neústupné rty. Avšak bez ustání se na jeho tváři rýsoval jakýsi nadbytečný stín bezútěšnosti, typický téměř pro celý kmen. Kapitola Učení, která nařizovala, že žádný člověk se nemá dívat druhému do očí, byla moudrá.

Complain běžel skoro poslepu a po čele mu stékal pot. Ať byla doba spánku či bdění, v Ubikacích bylo stále horko a lidé se snadno potili. Nikdo, koho potkal, se na něj ani nepodíval. Lidé z kmene často beze smyslu pobíhali, řada z nich dokonce prchala před vlastními přeludy. Complain si byl jist jen jedním: musí zpátky za Gwenny. Ženy v sobě nesou zázračnou schopnost hojit zapomněním.

Když vtrhl do kajuty, stála nehnutě s hrnkem čaje v ruce. Předstírala, že si ho nevšímá, její postoj se však změnil a v úzkém obličejí se jí začínalo vršit napětí. Byla trochu podsaditá a statné tělo kontrastovalo s hubeným obličejem. Zdálo se, že v předtuše fyzického útoku ještě zesílila.

„Netvař se tak, Gwenny. Nejsem přece tvůj nepřítel na život a na smrt.“ Nebylo to zrovna, co měl v úmyslu říct, ani tón jeho hlasu neznel příliš smířlivě, ale když ji zahlédl, znovu v něm vzkypělo něco z jeho hněvu.

„Ale ano, jseš můj nepřítel na život a na smrt!“ řekla důrazně a dívala se přítom stranou. „Nenávidím tě tak jako nikoho na světě!“

„Tak mi dej loknout čaje a oba budem doufat, že se otrávím.“

„Já tedy budu,“ řekla jedovatě a podala mu šálek.

Znal ji dost dobře, aby věděl, že její zuřivost se projevuje jinak než jeho. Zatímco on se musel uklidňovat dlouho, ona dokázala rázem

zapomenout. Mohla se s ním milovat jen okamžik potom, co ho udeřila do obličeje – a dokonce se v takových chvílích milovala s největší chutí.

„Na zdraví,“ řekl. „Jestlipak víš, že jsme se zase jako obyčejně pohádali pro nic za nic?“

„Pro nic za nic! Takže Lýdie je pro nic za nic! Jen proto, že umřela, hned když se narodila... naše jediný dítě, a ty jí říkáš pro nic za nic!“

„Lepší je říkat pro nic za nic, než z ní dělat klacek, kterým se budem mlátit, ne?“ Když si od něho Gwenny zase vzala hrníček, vyjel jí rukou po nahé paži a prsty jí zkušeně vklouzl za výstřih blůzy.

„Nech toho!“ zajčela a odstrčila ho. „Hnusíš se mi! Neumíš myslet na nic jiného, i když s tebou mluvím. Nech mě na pokoji, zvíře odporový!“

Nenechal ji. Místo toho ji druhou rukou objal kolem pasu a přitáhl blíž. Zkusila ho kopnout. Kolenem ji ze zadu zlehka podtrhl nohu a oba se svezli na zem. Když se přiblížil k jejímu obličeji, pokusila se kousnout ho do nosu.

„Dej ty ruce pryč!“ těžce oddychovala.

„Gwenny... Gwenny, honem, miláčku,“ přemlouval ji.

Cosí v jejím chování se náhle zlomilo, ostražitě rysy jejího obličeje zasněně změkly.

„A vezmeš mě potom s sebou na lov?“

„Vezmu,“ řekl. „Udělám všechno, co budeš chtít.“

Ať už Gwenny odpověděla co chtěla, další události to změnit nemohlo. Dovnitř bez dechu vrazily Ansa s Daisou, děvčata, s nimiž byli přes Gwenny vzdáleně spřízněni, a vyhrkly, že Gwennině otci Ozbertu Bergassovi se přitížilo a žádá, aby přišla. Před nedávnem onemocněl prašivinou a Gwenny už za ním jednou v jeho vzdáleném obydlí byla. Neměl velkou naději, že zůstane dlouho mezi živými – lidé, kteří v Ubikacích onemocněli, ji měli jen zřídka.

„Musím za ním,“ řekla Gwenny. Povinnou nezávislost potomků na rodičích bylo možné v naléhavých případech přestat dodržovat, navštěvy nemocných zákony dovolovaly.

„Na něho může být kmen hrdý,“ řekl Complain slavnostně. Ozbert Bergass byl dlouho hlavním zvědem kmene a jeho odchod bude znát.

Přesto Complain Gwenny nenabídl, že půjde tchána navštívit s ní; soucit byl slabostí, již Greenův kmen chtěl stůj co stůj vymýtít. Namísto toho, jakmile Gwenny odešla, šel na tržiště vyhledat Erna Rofferyho, muže, který určoval ceny, aby se vyptal, kolik se právě platí za maso.

Cestou na trh musel projít kolem ohrad. Byly plnější než kdykoli dříve; navíc byla domácí zvířata zdatnější a měla jemnější maso než divočina, kterou přinášeli lovci. Přemýšlením si Roy Complain hlavu příliš nezatěžoval, takže si paradox, před nímž stál, vysvětlit nedovedl. Nikdy dřív na tom nebyl kmen tak dobře a nedokázal tolik vypěstovat jako teď, kdy i ten nejubožejší nádeník ochutnal maso alespoň jednou za čtyři směny. Avšak Complainovi samotnému se dařilo hůř než dřív. Na lov vycházel častěji, avšak zvěře bylo málo a za úlovek dostával taky méně. Někteří z lovců po těchto zkušenostech lovu zanechali a našli si jinou práci.

Complain si zhoršující situaci vysvětloval jednoduše záští ohodnocovatele Rofferyho vůči klanu lovců. Spojit si nižší ceny, které Roffery stanovoval za maso z divočiny, se zvýšenou nabídkou masa domácích zvířat neuměl.

Měl tedy další důvod, když se konečně prodral davem na tržišti, pozdravit ohodnocovatele dost nevrle.

„–stor pro tvý ego,“ řekl záštiplně.

„Na tvůj účet,“ odpověděl mile ohodnocovatel a vzhlédl od rozsáhlého seznamu, který právě těžkou rukou vyplňoval. „Zvěřina dneska klesá, lovče. Musel bys sehnat pořádně velkou zdechlinu, abys vydělal šest bochanů.“

„Krucefis! A tos mi, když jsem se tě ptal minule, tvrdil, že klesá obilí, ničemo oslizlá!“

„Drž jazyk na uzdě, Complaine. Ani tvoje vlastní mršina pro mě nemá větší cenu než chlebová kůrka. Takže jsem ti řekl, že pšenice klesá. Klesá, ano – ale divočina klesá ještě víc.“

Ohodnocovatel si přihladil mohutné kníry a rozchechtal se. Několik mužů, kteří se potloukali kolem, se rozesmálo taky. Jeden z nich, hřmotný, páchnoucí chlapík, říkalo se mu Lacináš, stál nad pyramidou kulatých plechovek; patrně doufal, že je na tržišti za něco vymění.

Complain pyramidu zuřivě rozkopl a plechovky se rozletěly po trhu. Lacináš vztekle zařval a vrhl se za plechovkami, po kterých už ostatní začali chňapat. Roffery se rozesmál ještě hlasitěji, ale terčem jeho posměchu už nebyl Complain.

„V Přídi by ti bylo mnohem hůř,“ řekl smířlivě. „Tam dokážou lidi zázraky. Jediným dechem dovedou stvořit zvířata a pak se jima živí. Stačí jim chytat je ve vzduchu, fakt. A lovce vůbec nepotřebují.“ Rázně plácnul po mouše, která se mu usadila na krku. „Těchhle prokletých bzikavek se už taky zbavili.“

„Nesmysl!“ řekl stařík stojící opodál.

„Neodporuj, Effe,“ řekl ohodnocovatel. „Pokud tedy si svý stařecký poštilosti ceníš víc než trusu.“

„Je to nesmysl,“ řekl Complain. „Jen cvok by si dovedl představit nějaký místo bez much.“

„Já si dovedu představit místo bez Complainů,“ zavrčel Lacináš, který už znovu shromáždil své plechovky a rozzuřeně stál vedle Complaina. Dívali se jeden na druhého tak, že z toho mohly vzejít jen nepříjemnosti.

„Do něj! Dej mu přes hubu,“ křikl ohodnocovatel na Lacináše. „Ukaž mu, že nestojím o to, aby se lovci pletli do mých věcí!“

„Od kdy má konzervovaná hyena v Ubikacích větší váhu než lovec?“ zeptal se stařík, kterému se říkalo Eff, všech kolem. „Varuju vás, tenhle kmen čekají špatný časy. Ještě štěstí, že už tu nebudu, abych to viděl.“

Ze všech stran se na staříka snesl příval posměchu a znechucení za jeho sentimentalitu. Complain najednou pocítil, jak ho dav unavuje; otočil se a vykročil z tržiště. Všiml si, že se stařík vydal za ním. Lehce na něj kývl.

„Všecko je mi to jasný,“ řekl Eff, evidentně plný chuti pokračovat ve svých černých předpovědích. „Měkнем. Brzy se nikdo nebude namáhat vylézt z Ubikací nebo kácet poniky. Proč taky, nezbydou žádný stateční chlapi, jen žrouti a hráči. Pak přijdou nemoci a smrt a začnou na nás útočit ostatní kmeny – vidím to tak jasně jako teď tebe. Tam, kde je teď Greenův kmen, brzy zbydou jen houštiny.“

„Taky jsem slyšel, že lidi v Přídi uměj dobrý věci,“ přerušil Complain jeho proslov. „Že se říděj rozumem, a ne magií.“

„Určitě jsi poslouchal trhlého Fermoura,“ odpověděl Eff nevrle. „Nebo někoho podobného. Tyhle lidi nás chtějí jen zaslepit, abysme nepoznali, kdo jsou naši skuteční nepřátelé. Co lidi – to nejsou lidi, ale Vetřelci. Jasně, jsou to Vetřelci, lovče, nadpřirozený bytosti. Kdyby bylo po mém, dal bych je pozabíjet. Uspořádal bych hon na čarodějnice. Ano, udělal bych to. Ale hony na čarodějnice už jsme tu dlouho neměli. Když jsem byl kluk, mívali jsme je pořád. Jak říkám, celý kmen slábne, všichni. Kdyby bylo po mém...“

Dýchavičný hlas ztichl, snad vyprahl nad nějakou starou megalomanickou vzpomínkou na masakr. Stařík si sotva všiml, že Complain vykročil ke Gwenny, přibližující se přes mýtinu.

„Co otec?“ zeptal se jí.

Rukou udělala nic neříkající gesto.

„Víš přece, co dovede prašivina,“ řekla hluše. „Vydá se na Dalekou pouť dřív, než skončí další směna.“

„Život i smrt jedno jsou,“ odvětil vážně. Bergass si zasluhoval úctu.

„Tvá pouť je daleká a tys už na ni vykročil,“ ukončila za něj citát z litanie. „Víc udělat nemůžeme. Zatím mám jeho srdce a tvůj slib lovu. Pojď hned, Royi. Vezmi mě s sebou do poniků, prosím tě.“

„Divočina klesla na šest bochanů za kus,“ řekl. „Nestojí za to jít lovit, Gwenny.“

„Za bochan se dá koupit spousta věcí. Například urna na lebku mého otce.“

„To je povinnost tvé nevlastní matky.“

„Já ale chci jít na lov s tebou.“

Tenhle tón v jejím hlase znal dobře. Zlostně se otočil na patě a bez dalšího slova se vydal k přednímu zátarasu. Gwenny ho opatrně následovala.

Brian W. Aldiss
Nonstop

Z anglického originálu Non-Stop, vydaného
nakladatelstvím Faber and Faber v Londýně roku 1965,
přeložili Jaroslav Veis a Veronika Maxová.

Obálka a grafická úprava Adam Pižurný.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazyková korektura Marie Semíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2018 vydala nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 3746. publikaci, 96. svazek edice Fantastika,

a Stanislav Juhaňák – Triton,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz,

jako svou 2435. publikaci, 595. svazek v edici Trifid.

Vytiskla Těšínská tiskárna.

Vydání páté, v nakladatelstvích Argo a Triton první.

ISBN 978-80-257-2643-3 (Argo)

ISBN 978-80-7553-605-1 (Stanislav Juhaňák – Triton)

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 400, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetových knihkupectvích

www.kosmas.cz a www.tridistri.cz